

Ivan Franko

VULPOIUL DEGHIZAT

Trăia odată într-o pădure un Vulpoi deosebit de șiret, pe nume Michita. De multe ori l-au urmărit vânătorii hăituindu-l cu câinii, i-au întins felurite capcane, însă n-au reușit să-l prindă. Vulpoiul Michita își bătea joc de ei, ocolind toate pericolele ce-l pîneau, înștiințînd și pe semenii lui de primejdiile ce-l înconjurau. Iar cînd se pregătea să

meargă la vînătoare, cu deosebire pentru a da iama prin cotețe sau cămări-apoi nu era alt hoț mai îndrăzneț, mai șiret, mai isteț ca el. Ajunsese să plece la vînat și ziua-n amiaza mare și niciodată nu revenea cu traista goală.

Cu șansa pe care o avea de fiecare dată, precum și viclenia sa l-au făcut peste măsură de înfumurat. Ajunsese să creadă că pentru el totul e posibil.

— Ce credeți voi că numai de atît sînt în stare? se lăuda față de semenii lui. Pînă acum am dat iama numai prin sate, dar să știți că mîine, în plină zi, am să merg în târgul din oraș și am să fur chiar de acolo o găină.

— Ia nu mai spune bazaconii! încercau să-l potolească cei din jur.

— Ce bazaconii? Atunciam să va demonstrez ce sînt în stare, se înfierbîntă Vulpoiul.

— Om vedea sau nu, asta e greu de zis. Prin oraș cîinii umblă în haite. Poate doar

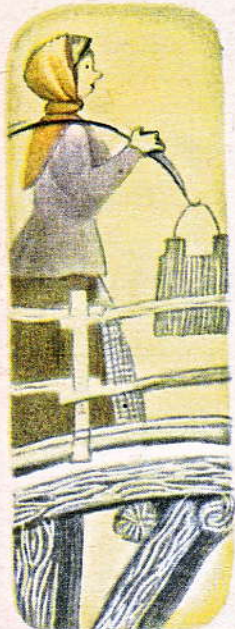

dacă te vei preface într-un purice, nu te vor zări să te sfîșie.

— O să vedeți că nu va fi nevcie să devin purice și nici nu mă vor sfîșia cîinii, se grozăvi Vulpoiul, care-și pusese în gînd să dea a doua zi o raită prin oraș și să fure o găină din tîrg.

Însă de data aceasta Michita dădu greș. La început reuși să se strecoare prin cînepă și lanurile de porumb de la marginea orașului; de aici o luă prin grădini, sărind peste garduri și ascunzîndu-se prin buruieni, pînă se pomeni în mijlocul orașului. Acum îi era greu să meargă mai departe. Ar fi trebuit să țîșnească într-o clipă pe stradă, să se repeadă apoi în piață și să revină tot atît de repede de unde plecase. Pe stradă și în piață se auzeau tot felul de țipete, zgomote, zarvă, scîrțîit de care, huruit de roți, tropot de copite, grohăitul porcilor—într-un cuvînt o hărmălaie cum Michita al nostru nici în vis nu visase, nici cînd avea friguri n-o pomenise.

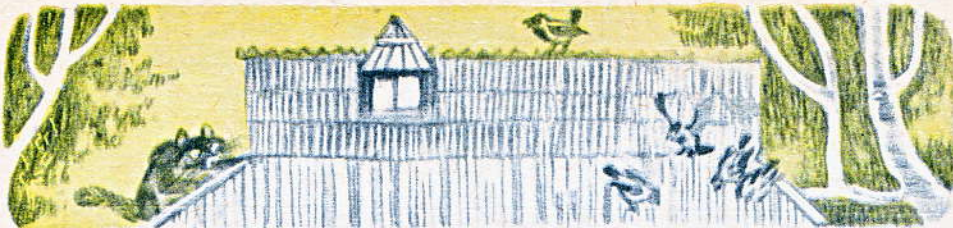
Ce să facă însă? Trebuia să se încumete să-și ducă planul la bun sfârșit. Stătu, preț de vreo două ceasuri, sub niște buruieni de lângă un gard și se mai obișnuie puțin cu agitația din oraș. Revenindu-și din prima spaimă, se gândi încotro e mai bine să fugă. Și Vulpoiul Michita prinse curaj. Iși luă vînt și, dintr-o săritură, ajunse în stradă. Pe acolo trecea o mulțime de oameni. Datorită prafului stîrnit, dar și zorului acelor oameni, Vulpoiul reuși să treacă aproape neobservat.

Michita atît aștepta. Se ghemui și...fuga prin șanț, drept în piață, unde se aflau precupețele venite să vîndă ouă, unt, ciuperci proaspete, găini, rațe și alte bunătăți.

Dar Vulpoiul nu reuși să ajungă în piață. Drept în fața lui se ivi un cîine, dintr-o parte venea în fugă un altul și imediat apărură și al treilea. Era greu să-i păcălească. Cîinii începură să-l miroasă și se repeziră asupra lui mîrîind. Michita al nostru începu să se învîrtească la fel ca musca în apa clocotită, întrebîndu-se cum să iasă din impas. Încotro să

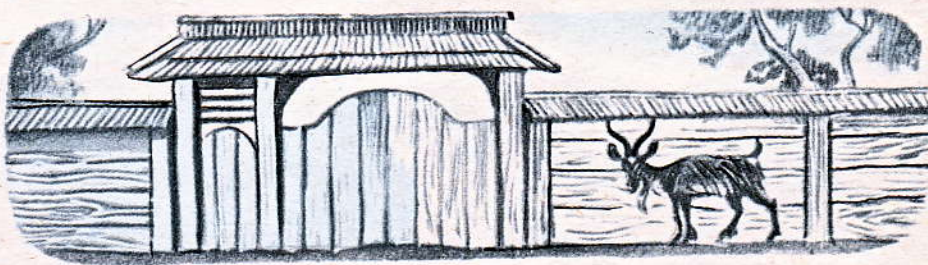
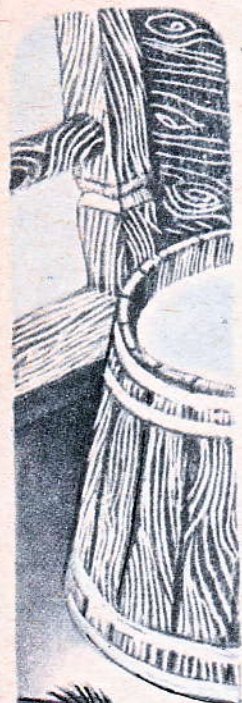
fugă? Nu mai stătu mult pe gînduri și se repezi prin cea mai apropiată ușă într-o tindă, de unde sări în curte. Ciulea urechile și se uita unde să se ascundă de urmăritori. Ei! se aud! sînt pe aproape! Deodată zări un butoi într-un colț al curții. Fără să zăbovească, sări în el și se ascunse.

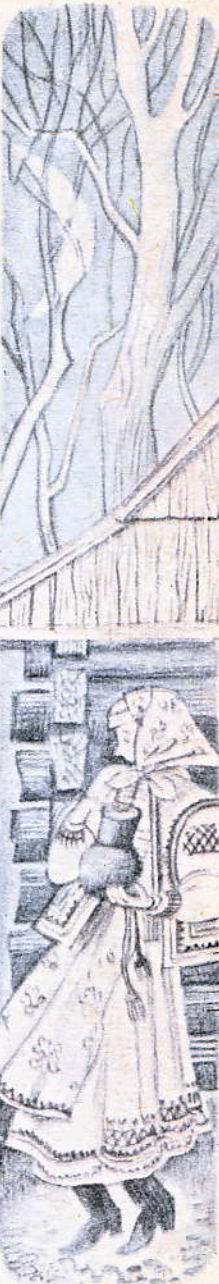
Soarta ținu și de data asta cu Michita, fiindcă abia intrase în butoi și haita de cîini apăru lătrînd, mîrîind, adulmecînd.

— Aici trebuie să fie! pe aici! Căutați-l! strigau cei ce sosiseră primii.

Toată haita intră în scurt timp în curtea care nu era prea mare și începu să răscolească prin cotloane adulmecînd, scormonind, dar nici urmă de Vulpoi. Se apropiară de cîteva ori și de butoi, însă mirosul urît care se răspîndea din el îi goni îndată. În cele din urmă, negăsind nimic, fugiră care încotro. Vulpoiul Michita se salvase. Se salvase, însă cum!

Butoiul care-i ieșise pe neașteptate în cale, salvîndu-i viața, era pe jumătate plin cu o

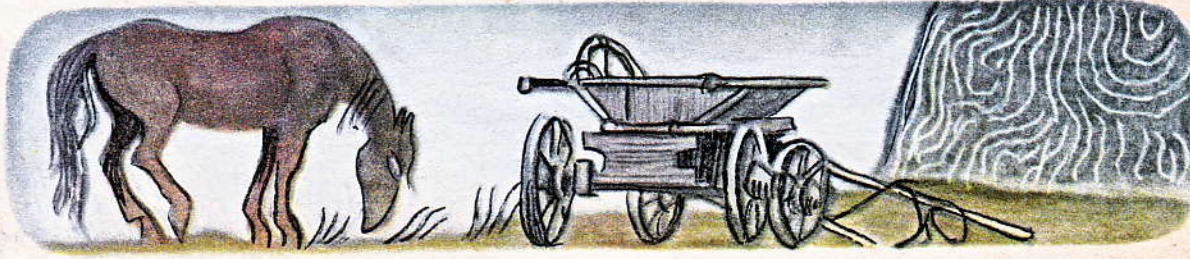

vopsea de ulei de culoare albastră. Pe semne că în casa aceea locuia un zugrav care vopsea case, garduri, bănci de prin parcuri. A doua zi urma să vopsească un gard mare și-si pregătise un butoi de vopsea într-un colț al curții, pentru a-l avea la îndemână.

Sărind în acel butoi, Vulpoiul Michita nimeri cu capul drept în vopsea și era la un pas să se înăbușe. Când veni cu labele dinapoi pe fundul butoiului, tot trupul îi intrase în vopsea. Doar botul, colorat și el în albastru, îi ieșea puțin în afară. A fost nevoit să stea și să aștepte pînă s-a îndepărtat pericolul. Inima i se zbătea cu putere, foamea îi încrîncena stomacul, mirosul de ulei aproape îl îneca, dar ce putea face? Bine că a scăpat teafăr! Dar cine știe ce va urma? Dacă umblă stăpînul la butoi și-l găsește înăuntru?

Infrîngîndu-și teama, sărmanul Vulpoi Michita fu nevoit să stea prins în vopsea pînă spre înserat, înțelegînd că, dacă ar fi ajuns acum, cu o asemenea înfățișare, în

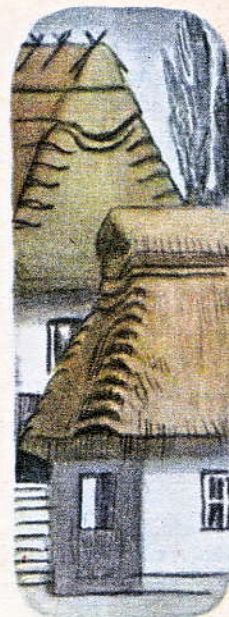
stradă, nu numai cîinii, ci și oamenii s-ar fi repezit asupra lui, omorîndu-l.

Cum se înseră, Vulpoiul Michita sări iute din neobișnuita lui baie, străbătu în fugă strada și, neobservat de nimeni, se strecură în grădină. De aici, printre buruieni și peste garduri, printre verze și lanuri de porumb ajunse în pădure. În urma sa rămăseseră dîre albastre.

Se înnoptase de-a binelea cînd Michita intră în pădure, tocmai pe partea opusă vi-zuinei sale. Era flămînd, obosit. abia mai respira. Pînă acasă mai avea de umblat cale de vreo două mile, dar nu se mai simțea în stare să meargă mai departe.

După ce își mai potoli foamea cu cîteva ouă pe care le găsi în cuibul unei prepelițe, se strecură în prima vizuină goală ce-i ieșise în cale, împrăștie cîteva frunze pe care se întinse și adormi, ca după o baie bună.

Dacă a doua zi s-a sculat devreme sau mai tîrziu-despre asta nu scrie în cărți. E suficient să știm să, trezindu-se, căscă pu-

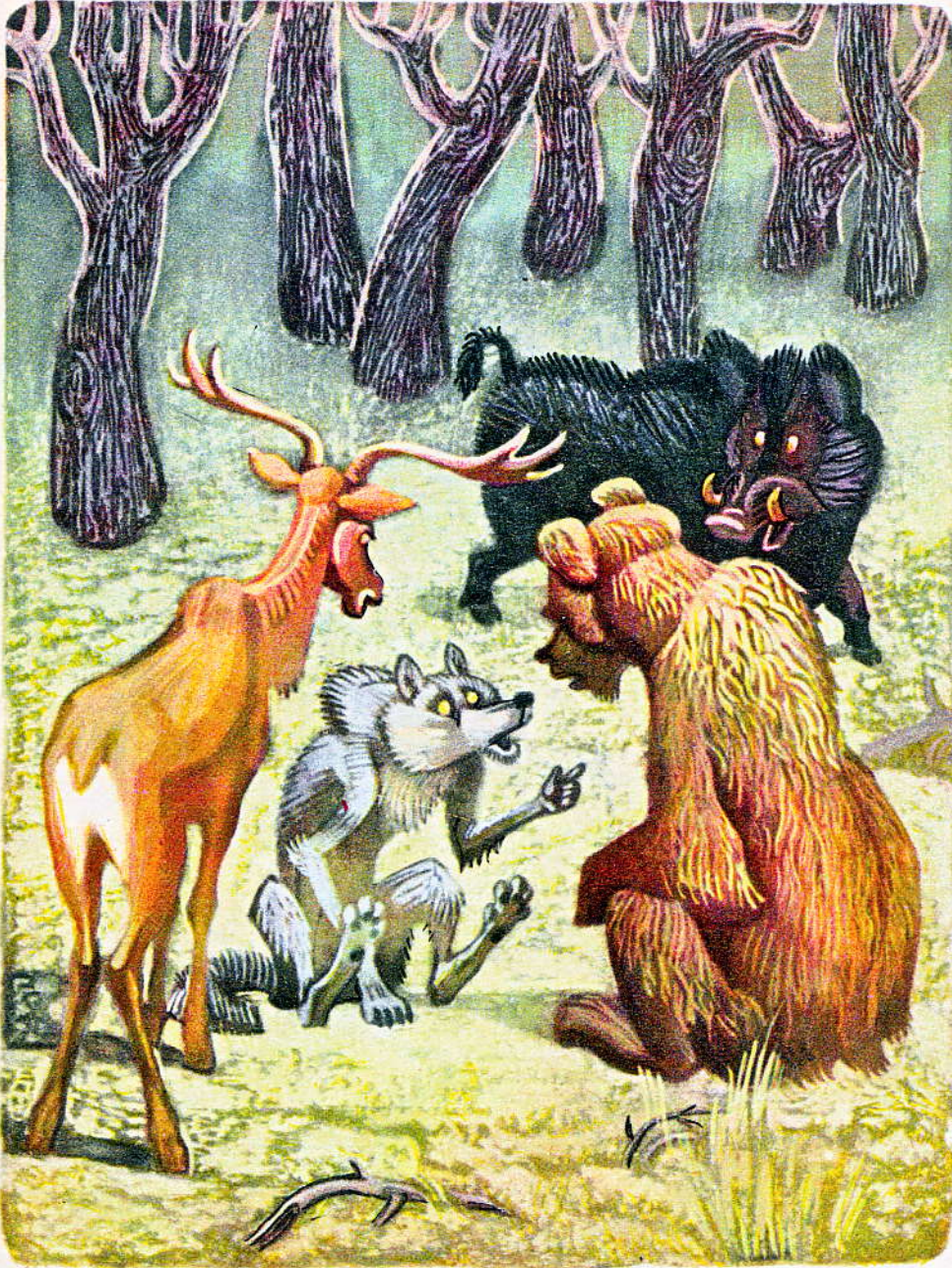

ternic și, scuipînd de trei ori înspre partea unde avusese o pățanie așa de urîță, se uită cu băgare de seamă în jur, așa cum fac de regulă vulpile și ieși din vizuină. Iată! Hm! Peste tot era liniște. Inima îi sălta de bucurie.

«O vreme numai bună de vînătoare» — se gîndi el. În aceeași clipă își privi trupul și exclamă: Nenorocire! De spaimă sări într-o parte. Ce-o mai fi și asta? Ar fi vrut s-o ia la fugă, dar de tine însuși n-ai cum să scapi! Se opri și se privi din nou: sînt într-adevăr eu? Asta e blana mea, asta e coada mea, astea sînt labele mele? Nu, nu se putea recunoaște și pace! Vedea o dihanie ciudată și fioroasă, albastră-albastră, acoperită parcă cu niște solzi, ori țepi, iar coada arăta ca un fel de ciomag mare, plin cu țepi.

Stătu Vulpoilu, privi ce privi dihania în care se transformase, se mirosi, încercă să se scuture, dar degeaba. Se tăvăli prin iarbă, dar tot nimic. Zgîrie cu ghiarele solzii, învingîndu — și durerile, dar nu scăpă de ei.

Îi linse cu limba-nimic. Se repezi spre o băltoacă, se azvîi în ea, sperînd să scape de vopsea, dar nici de data asta nu reuși. Vopseaua de ulei se uscaseră din cauza căldurii din vizuină. Descurcă-te cum poți, frate Michita!

Între timp apărură și Lupul-fățiorul. Pînă ieri fusese bun prieten cu Michita al nostru, însă acum, observînd o fiară albastră, nemăvăzută, plină de țepi, cu coadă mare și scurtoasă, se sperie cumplit.

După ce-și reveni, o luă la fugă din răsuputeri. Prin pădure se întâlnește cu Lupoica, apoi cu Ursul, cu Mistrețul, cu Cerbul care-l întreabă de ce aleargă așa de tare. Lupul se holbă la ei și îngîmă printre sughituri:

— E acolo! E acolo! E acolo! Si ce înspăimîntător e! Si ce feroce!

Ce minunăție! În jurul Lupului se adunaseră numeroase animale care se străduiau să-l liniștească, i-au dat și apă să-și revină mai repede. Maimuța Fruzea îi smulse trei smocuri de păr și le aruncă în vînt ca, odată

cu ele, să dispară și spaima lui. Dar degeaba! Văzînd că nu-l puteau face să-și revină, animalele hotărîră să meargă împreună în direcția pe care le-o arătase Lupul și să vadă cu ochii lor ce grozăvie putea fi.

Ajunseră și ele în acel loc și, aruncîndu-și privirile spre arătarea albastră, fugiră care încotro. Cum să nu fugă? O asemenea fiară nu se mai văzuse de cînd era lumea lume și pădurea pădure! Cine putea ști cît de puternic era, ce colți avea, ce ghiare și, mai ales, ce avea de gînd să facă?

Deși era tare necăjit de noua sa înfățișare, Vulpoiul Michita observă cît de tare se speriaseră de el, mai întîi Lupul, apoi celelalte viețuitoare ale pădurii.

«Ei! — se gîndi șiretul Vulpoi. Nu e deloc rău că se tem atîta de mine. Trebuie să profit de lucrul ăsta. Stați puțin, că vă arăt eu ce pot!»

Și, ridicîndu-și semeț coada, își umflă pieptul și porni spre adîncul pădurii, unde știa că se adună de obicei animalele. Între

timp, se răspîndise prin toată pădurea vestea despre apariția unei fiare noi, nemaivăzute și înspăimîntătoare. Toate animalele pădurii veniseră din diverse cotloane, curioase să vadă fieroasa arătare.

Vulpoiul Michita se prefăcea că nu le observă și pășea îngîndurat. Cînd ajunse în mijlocul luncii, se așeză pe buturuga unde stătea de obicei Ursul. Stătea și aștepta. N-a trecut nici o jumătate de oră și locul fu înțesat de animale și păsări. Toți țineau să afle cît mai repede cum arăta fiara. Se temeau însă să se apropie de ea. Stăteau mai departe tremurînd, gata s-o șteargă la prima mișcare a dihaniei. Atunci Vulpoiul le zise cu blîndețe:

— Dragii mei, nu vă temeți de mine! Apropiați-vă, fiindcă vreau să vă spun ceva deosebit de important.

Animalele tot nu aveau curajul să înainteze. Numai Ursul, abia trăgîndu-și răsufierea, îl întrebă:

— Dar cine ești tu?

— Veniți mai aproape, am să vă povestesc totul, le zise Vulpoiul cu glas blînd și mîeros.

Animalele se apropiară puțin de el, dar nu se încumetau să înainteze mai mult.

— Ascultați, dragii mei și bucurați-vă, zise Vulpoiul Michita. Azi dimineață sfîntul Nicolae m-a plăsmuit dintr-o bucată de lut ceresc. Priviți ce albastru e! Și, dîndu-mi viață cu suflarea lui, mi-a zis: «Te vei numi animalul Minte-Ageră! În împărăția animalelor domnește dezordinea, nedreptatea și neliniștea. Nimeni nu e sigur acolo pe viața și avutul său. Mergi pe pămînt și fii împăratul animalelor, dă legi noi, asigură dreptatea și nu da voie nimănui să vă facă vreun rău».

Auzind una ca asta animalele aplaudară.

— Ei, doamne! Deci, vei fi împăratul nostru?

— Da, copiii mei, le răspunse cu seriozitate Vulpoiul Michita.

O bucurie de nedescris domnea în împărăția animalelor. Se apucară de îndată să facă

ordine. Vulturii și ulii prindeau găinile, lupii și urșii sfârtecau oile și vițeii, înghesuindu-le în fața noului împărat. Acesta lua câte o bucată din fiecare, împărțind restul, cu dreptate, celor flămânzi. Altă bucurie, alte mulțumiri. Ce împărat! Cît de bun e! Cît de înțelept! Cu un asemenea împărat vom trăi mereu fericiți, ca-n rai!

Și așa se scurgeau zilele. Vulpoiul Michita era un împărat bun, drept și milos. El nu mai era nevoit acum să meargă la vânătoare, să stea la pîndă, să omoare prada. Hrana i se aducea tăiată, ba chiar jumulită și cu măruntaiele scoase. Și nu i-o servea oricine, ci sfetnicii lui cei mai apropiați. Dreptatea lui era așa ca-n lumea animalelor: cine era mai puternic, acela era mai bun, iar cine era mai slab, acela n-avea niciodată cîștig de cauză.

Animalele trăiau acum ca și fără împăratul cel nou: care prindea sau găsea ceva de mîncare avea, cine nu, rămînea flămînd. Pe cine-l împușca vînătorul pieria, iar cine reu-

șea să fugă, era bucuros că scăpase cu viață. Erau însă fericite că aveau un împărat înțelept, puternic și blînd, care nu semăna la înfățișare cu nici-un animal al pădurii.

Vulpoiului Michtia, după ce devenise împărat, îi trecuse tristețea. Se temea însă de un singur lucru: ca vopseaua să nu dispară încetul cu încetul și astfel animalele să afle cine era în realitate. De aceea nu ieșea nicio dată cînd ploua, nu se băga prin hățișuri, nu se scărpină și dormea numai pe perne moi. În general avea grijă să nu se trădeze față de sfetnicii săi că ar fi Vulpoiul și nu dihania Minte-Ageră.

Așa trecu un an de zile. Se apropia aniversarea unui an de cînd devenise împărat. Animalele se gîndiră să sărbătorească această zi și să prezinte un concert deosebit. Se adună un cor format din Vulpi, Lupi, Urși care compuseseră un cîntec de slavă. Seara, după ce prin fața împăratului se perindă tot alaiul animalelor, după ospăț și luări de cuvînt adresate sărbătoritului. apăru

și începu să cînte corul. O adevărată minunăție! Urșii răcneau ca bașii, de se cutremurau stejarii. Lupii cîntau solo delectîndu-ți auzul. Cînd însă vulpile tinere, îmbrăcate în straie țărănești, începură să cînte cu glăscioarele lor subțiri de altiste, împăratul nu se mai putu abține. Cu inima plină de duioșie, uită de prudența de care dăduse dovadă pînă atunci, ridică botul și urlă la fel ca vulpile!

Doamne! Ce s-a întîmplat? Toți cîntăreții amuțiră ca la un semnal. Sfetnicilor și celorlalte slugi le căzu parcă un vâl din priviri. Dar acesta e un Vulpoi! Un simplu Vulpoi! Si, mai ales, vopsit cu ceva de proastă calitate! Ptiu! Și noi, care am crezut că e cine știe cine! Mincinosule! Înșelătorule!

Și, uitînd de toate binefacerile și de marea lui înțelepciune, înfuriați că i-a dus de nas atîta timp, se repeziră toți asupra nefericitului Michita și-l sfîșiară în bucățele.

